

ordning, hvorefter lønmodtagerne skulle give afkald på den dyrtidsregulering, som devalueringen ellers ville udløse (se herom side 407). Når hertil kom, at regeringen ville optage forhandlinger med de erhvervsgrupper, som givetvis måtte få en kontant indtægtsnedgang som følge af devalueringen, måtte det være hans opfattelse, at der var taget rimelige byrdefordelingshensyn.

På venstres vegne beklagede *Henry Christensen (V)*, at det havde været nødvendigt at skride til en devaluering, som han fandt var en følge af en fejlslagen økonomisk politik. Uden at ville afvise devaluering i den givne situation som et middel fandt han, at man på baggrund af de parlamentariske magtforhold ikke havde anden mulighed end at notere den trufne beslutning som en kendsgerning. Han omtalte derefter regeringens bebudede forslag om ekstraordinær beskatning af de borgere, som ikke havde fuldautomatisk lønregulering, og han fandt forslaget højst besynderligt. Tværtimod gjaldt det såvel ud fra retfærdighedshensyn som ud fra ønsket om ikke at svække tilliden til den private opsparing om at hjælpe bl. a. selv pensionisterne i den givne situation.

Poul Møller (KF) udtalte, at det efter hans opfattelse ikke havde været nødvendigt at foretage en kronenedskæring, hvilket han karakteriserede som en af de alvorligste beslutninger, en regering kunne tage. Indgrebet var så meget mere unødvendigt, som finansministeren kort forinden havde bebudet snarlige konjunkturforbedringer, der kunne lette Danmarks afsætningsvanskeligheder i udlandet. Efter hans mening havde det været bedre at give landbruget det beløb, som den engelske devaluering måtte koste landbruget, og eventuelt også bevilge fiskerierhvervet det beløb, som var nødvendigt for, at dette erhverv kunne komme igennem vanskelighederne.

Poul Dam (SF) udtalte, at man i hans parti ikke var begejstret for den trufne beslutning, men han forstod regeringens argumentation og havde ladet sig overbevise af detaljer i den, idet han samtidig erkendte egen mangel på evne til at overskue alt med samme overblik, som regeringen forhåbentlig havde. Da devalueringen nu var en kendsgerning, var man i socialistisk folkeparti stærkt interesseret i at være med til en indsats, som kunne formindske de eventuelt skadelige følger af devalueringen. Han kunne derfor støtte det fremsatte lovforslag.

Hilmar Baunsgaard (RV) fandt, at Danmark på baggrund af den engelske devaluering måtte være nødsaget til at foretage sig noget for at påvirke den økonomiske udvikling. I situationen kunne dette være en beslutning om devaluering, men det kunne også have været en beslutning om at tage andre midler i anvendelse. Imidlertid var beslutning om devaluering taget, og på det grundlag var det rigtigt at medtage avancerne i bedømmelsen af det samlede billede. Et avancestop kunne imidlertid ikke stå alene, men måtte suppleres på forskellig måde. Imidlertid vidste man på daværende tidspunkt